

...von Finnland aus

In my first years at the primary school
I had a lovely teacher – I'll never forget her!-
who one day presented us our Planet Earth:
She said: "we are here..."
and I saw her finger pointing out there
at the bottom of a big coloured ball.

And I asked myself, why there below on this ball?
Why not for example on the top?
Then I knew that the Planet Earth is not a spherically symmetrical
ball:
There are two points —she used to hold the globe from these
points— called North and South-poles and people should have agreed
(or imposed) that the first is at the top, the other below.

There were names written on this coloured globe,
so for reading you had to keep the North above.
And she started to say something about these big surfaces in blue
called oceans and these different yellow continents
parcelled out into countries, and told:
"in some sense we have come from the most important one: Europe."
And then she presented its different countries
but I didn't see any difference while moving her finger along:
they were all so close to each other!

Ensimmäisinä vuosinani peruskoulussa
Minulla oli ihana opettaja – en ikinä unohda häntä!-
joka yhtenä päivänä esitteli meille Maapalloamme:
Hän sanoi: "me olemme tässä..."
ja näin hänen sormensa osoittavan
tuon ison värillisen pallon alaosaa.

Ja kysyin itseltäni, miksi tuolla pallon alapuolella?
Miksi ei esimerkiksi sen yläosassa?
Sitten sain tietää ettei Maapallo ole symmetrisen sfäärin muotoinen
pallo:
Siinä on kaksi pistettä – hänellä oli tapana pitää pallosta kiinni näistä
kohdista- joita kutsuttiin Pohjois- ja Etelänavoiksi ja ihmisten olisi
pitänyt olla yhtä mieltä siitä (tai alistua sille käsitykselle) että
ensimmäinen on päällä, toinen alla.

Tähän värilliseen palloon oli kirjoitettu nimiä,
joten lukeakseen niitä oli pidettävä Pohjoista ylöspäin.
Ja hän alkoi sanoa jotakin näistä isoista sinisistä pinnoista
joita kutsuttiin valtameriksi ja näistä keltaisista mantereista
jotka erkanivat maiksi, ja kertoi:
"tavallaan olemme tulleet kaikista tärkeimmästä: Euroopasta."
Ja sitten hän esitteli sen eri maat
mutta en nähnyt mitään eroa kun hän liikutti sormeaan:
ne olivat kaikki niin lähellä toisiaan!

She spoke about Spain as the country which gifted us our tongue...
about Italy as the land of many of our grandfathers
escaping from this thin and long lady boot
at the time of the first world war,
about Germany as the two separated sisters,
About the huge Soviet Union as a giant red octopus
extending his tentacles over weaker neighbours around,
and shifting further in direction to the top she said:
"After here it is very, very cold,
winters can be very long
even during the day without sun..."
...and that ice and snow were the landscape of this part of the
world...
"...And here Finland,
offers wood and paper to the rest of the world
and looks like a broken mirror
with all its many lakes spread out, along..."
I stuck astonished with this expression and was unable to hear her
on her further so interesting explanations.

I stayed thinking on the broken mirror with its splinters
which had rained falling all together there, at the "Fin" of the globe.

Hän puhui Espanjasta maana, joka lahjoitti meille kielellemme...
Italiaa, tästä kapeasta ja pitkästä naisen saappaasta, josta monet
esi-isistämme pakenivat
ensimmäisen maailman sodan aikaan,
Saksasta kahtena eronneena sisaruksena,
Valtavasta Neuvostoliitosta punaisena jättiläismustekalana
joka kurotti lonkeroitaan heikompien naapureittensa ympäri,
ja kun hän siirtyi ylemmäs hän sanoi:
"Tästä eteenpäin on hyvin, hyvin kylmää,
talvet voivat olla hyvin pitkiä eikä aurinko välttämättä nouse edes
päivällä..."
...ja että jää ja lumi muodostivat maiseman tässä osassa maailmaa...
"Ja tässä Suomi tarjoaa puuta ja paperia lopulle maailmaa
ja näyttää hajonneelta peililtä useine levinneine järvineen..."
Jäin ihmettelemään tätä ilmausta enkä pystynyt kuuntelemaan häntä
kun hän jatkoi mielenkiintoisia selityksiään.

Jäin miettimään hajonnutta peiliä ja sen sirpaleita
jotka olivat kaikki pudonneet tuohon, maapallon lopulle ("Fin")

And suddenly I interrupted her without noticing what I was just about to do:

And I exclaimed: "And from whose hands did the mirror fall down?"

All my classmates broke out in an unpleasant laughter laughing giving my words the tone of a stupid joke

(I was by far the youngest of all)!

But I didn't mean it in this way, no!

—I really was astonished thinking of the broken mirror, of which picture it used to reflect and so on...

And the teacher gave me a repressive look

as if I had made something prohibited, not only wrong

and I became red, my tears started to flow down,

because it was for me very hard to be repressed by her,

who was just for me my second child's love —after my mom.

I became very confused because I really meant it in a sincere way, ...

I had so many questions concerning the mirror and its broken face....!

Ja yhtäkkiä keskeytin hänet huomaamatta mitä olin tekemässä:

Ja sanoin: "Ja kenen käsistä tuo peili on pudonnut?"

Kaikki luokkatoverini purskahtivat epämiellyttävään nauruun antaen sanoilleni typerän pilan sävyn (olin selvästi nuorin kaikista!)

Mutta enhän minä tarkoittanut sitä sillä tavalla!

- Olin aidosti hämmästynyt ajatellessani hajonnutta peiliä, kenen kuvaa se oli heijastanut jne...

Ja opettaja katsoi minua ankarasti

kuin olisin sanonut jotakin kiellettyä, en ainoastaan väärää

ja punastuin ja kyyneleeni alkoivat virrata,

sillä minulle oli hyvin vaikeata tuntea että hän nuhtelisi minua,

joka oli minulle toinen lapsenomainen rakkauteni – äitini jälkeen.

Menin hyvin hämmentyneeksi koska olin todella tarkoittanut sitä niin aidosti,

....

minulla oli niin monta kysymystä koskien peiliä ja sen hajonnutta pintaa....!

In this way I have had to start to learn
no to raise some questions along my whole life,
questions, which suddenly emerge from my inner self
with a burning force to be revealed and expressed,
because for me they are so important and for others so stupid,
that the laugh of the people at the end
always burned myself more than the unanswered question itself.

I think, I have collected so many of such questions
in the secret of my heart
along this strange life !!!
-that I have also learnt to forget them and no to deal
in such imaginations which collide with the norms of a good
education.

Some long time has passed, and so many things happened in my life,
that it is hard to believe, that all of them can be put into a single
one.

At that time I had no idea, that I would not only visit
but also live and work in all these worlds mentioned by her!

Tällä tavalla olen joutunut oppimaan
olla esittämättä tiettyjä kysymyksiä elämäni varrella,
kysymyksiä, jotka yhtäkkiä kumpuavat sisältäni, jotka haluavat
palavalla voimalla tulla esitetyksi ja vastaus paljastetuksi,
Minulle ne ovat niin tärkeitä ja toisille taas niin typeriä,
että ihmisten nauru lopussa
aina poltti minua enemmän kuin vastaamatta jäänyt kysymys.

Luulen, että olen kerännyt niin paljon tällaisia kysymyksiä sydämeni
syövereihin
tämän merkillisen elämän varrella!!! - että olen myös oppinut
unohtamaan niitä eikä hairahtamaan tällaisiin kuvitelmiin, jotka ovat
ristiriidassa hyvän koulutuksen normien kanssa.

Niin pitkä aika on kulunut, ja niin monta asiaa on tapahtunut
elämässäni,
että on vaikea uskoa, että näitä kaikkia voidaan tiivistää yhteen.

Siihen aikaan en saattanut arvatakaan, että en pelkästään vierailisi
näissä kaikissa hänen mainitsemissa maailmoissa, vaan myös
työskentelisin niissä!

And it was when I visited Finland for the first time,
invited to a congress, in the middle of deepest winter,
that I was at once doing a relaxing walk
over a frozen lake,
thinking of the preparation of the conference to be held,
as suddenly I realized:

"I am in Finland, at the "Fin" of the world..."
"...walking over a splinter of the broken mirror !!"

My memory woke up at once!,
and I heard the voice of my loved teacher again
as an ancient echo of a previous life !

My tears started to flow,
just as in that time under her repressive look,
but now, they became ice !
—before nourishing this splinter with even more ice.

"I am in Finland, ...walking over a splinter of the broken mirror !!"
I uttered in Spanish, repeating it with the mind
of the child that I used to be at that time!

And this time I was alone, in the nature,
completely alone, on this big piece of ice,
nobody around for laughing about my exclamations
or for asking why I've started suddenly
to speak in Spanish and to cry like a child!!

Ja se oli vieraillessani Suomessa ensimmäistä kertaa, kun minut oli
kutsuttu kongressiin,
sydäntalven aikaan, tehdessäni rentouttavan kävelyn jäätyneen
järven halki, ja valmistautuessani pidettävää kongressia varten, kun
yhtäkkiä oivalsin: "olen Suomessa, maailman lopulla ("Fin")..."
"kävelemässä sirpaleella tuosta hajonneesta peilistä!!"

Muistini heräsi heti!
Kuulin rakastamani opettajani äänen taas
kuin muinaisen kaiun menneestä elämästä!
Kyyneleeni alkoivat virrata,
kuten silloin hänen nuhtelevan katseensa alla,
mutta nyt, ne muuttuivat jääksi!
- raviten tätä sirpalletta yhä enemmän jällä

"Olen Suomessa, ...kävelemässä tuon hajonneen peilin sirpaleen yli !!"
Lausuin sen espanjaksi, toistaen sitä sen lapsen mielellä
joka siihen aikaan olin!

Ja tällä kertaa olin yksin, luonnossa,
aivan yksin, tämän ison jääkappaleen päällä,
eikä kukaan ollut lähistöllä nauraakseen ilmauksilleni
tai kysyäkseen miksi yhtäkkiä olen ruvennut puhumaan espanjaksi
ja itkemään kuin lapsi!!

There are moments in life
for transcending beyond the time,
beyond the mind,
rolling down into a world
of aquarelle dreams and no-words
where no more wishes last.
Then any request, any demand,
disappears
driven away by the biggest one:
to remain in this state...
...in this state of no-time, no-mind
which is just being satisfied.

There are moments in life
In which we would like to stop the time
and to step out of the game of life
escaping through the everness of this present moment,
so full of blessing,
more plenty than everything experienced before,
so full of God !

On hetkiä elämässä
Jolloin voidaan ylittää ajantaju,
päästä mielen tuolle puolen,
vieriä alas väritettyjen unien ja ei-sanojen maailmaan
jossa mitkään halut eivät säily.
Silloin kaikki pyynnöt, kaikki vaatimukset,
häviävät
suurimman karkottamina:
saada pysyä tässä tilassa...
...tässä ei-ajan, ei-mielen tilassa
joka on pelkästään tyytyväisenä olemista.

On hetkiä elämässä
Jolloin haluaisimme pysäyttää ajan
ja astua ulos elämän pelistä
paeta läsnä olevan hetken ikuisuuden kautta,
joka on niin täynnä siunausta,
enemmän täyttymystä antava kuin mikään aiemmin koettu,
niin täynnä Jumalaa!

Sometimes things happen in life
and you are not aware about these happenings
until they have already happened.
Don't think of unhappy accidents,
I am speaking of this miraculous happening
of finding you out and coming together so close
so beyond of thoughts and words,
that there is no more I and You that can be distinguished.

And you notice this happening once you discovered yourself
saying "I Am", and "You are"
and you are sure that you are not confused,
but You are at One with Me in Godself, at Home.

Sometimes things happen so naturally
that you don't notice that they are running.
As the time, as the motion of the sun,
as the spinning of the Earth,
as the presence of God in You and I.

Sometimes you are left
with no place in your mind
for considering the righteousness
of what is happening with you,
what you are doing or letting done
with your active part-taking in the flow of the events.

Joskus asioita tapahtuu elämässä
etkä ole tietoinen näistä tapahtumista
kunnes ne ovat jo tapahtuneet.
En viittaa onnettomiin sattumiin,
Puhun siitä ihmeellisestä tapahtumasta
kun toinen tulee niin syvästi tutuksi ja läheiseksi
niin ajatusten kuin sanojenkin tuolla puolen,
ettei Minua ja Sinua voida enää erottaa.

Ja huomaat tämän tapahtuneen kun saat itsesi kiinni
sanomasta "Minä olet", ja "Sinä olen"
ja minä olet varma ettet minä ole hämmentynyt,
mutta sinä olen yhtä Minun Jumal-itseni kanssani, Kotona.

Joskus asiat tapahtuvat niin luonnollisesti
ettet huomaa niiden kulkua.
Ajan kuluna, auringon liikkeenä,
Maapallon kiertämisenä,
Jumalan läsnäolona Sinussa ja Minussa.

Joskus sinun mieleesi ei jää tilaa
ajatella sinulle tapahtuvien asioiden oikeellisuutta
mitä olet tekemässä tai mitä annat tapahtua
aktiivisella osallistumisellasi tapahtumien kulkuun.

Sometimes you let your life in God-Hands
without noticing that you are letting yourself
to be conducted by your Self to your Self.

You had probably thought sometime in the past
about the possibility of reaching God...
...were so far, so vast, such an immense forbidden Word!-
and believed in the impossibility to grasp
the accomplishment of this, beyond of human willing task.

...And suddenly you let it happen without noticing
that you are falling down into the embrace of God,
in His, in Her arms,
and open not only your heart,
but your complete body and mind
melting with HisHer Grace
vanishing as a single human being,
no more alone, no more in loneliness of the "I am"
but in the everness of the "We are "
one Heart,
one Body,
one Mind,
one Soul.

You and I .

Joskus luovutat elämäsi Jumal-Käsiin
huomaamattasi että annat sinun
I tsesi ohjata sinut I tsesi.

Olit todennäköisesti joskus menneisydessä
ajatellut mahdollisuutta saavuttaa Jumala...
...niin etäisenä, niin avarana, niin huikea kielletty Sana!
ja uskoit mahdottomuuteen tajuta
tämän saavuttamisen, ihmisen tahdonvoiman ulottumattomissa
olevana tehtävänä.

...Ja yhtäkkiä annoit sen tapahtua huomaamatta
että putoat alas Jumalan syleilyyn,
Hänen käsivarsissaan,
ja avoimena ei vain sydämässäsi,
vaan koko kehossasi ja mielessäsi
sulautuen Hänen Armoonsa
kadoten yksittäisenä ihmisenä,
ei enää yksin, ei enää "Minä olen" tilan yksinäisyydessä
vaan "Me olemme" tilan ikuisuudessa
yksi Sydän,
yksi Keho,
yksi Mieli,
yksi Sielu.

Sinä ja Minä.

I had to have a very long journey for discovering you
at the end
of this strange planet:
I had to climb from the opposite side of the Earth,
from there, where the world starts to end at the bottom
up to here, where the world starts to end at the top.

It was a long trip,
a dangerous expedition across many geographies
of jungles, deserts, deep oceans with huge waves...
Indeed, I think, I have died many times...
I don't believe that I have survived in trying to cross
these impossible deserts,
swimming across the oceans from one hemisphere to the other,
passing along huge mountain-chains persuading me to climb back...
No... I know, I died in many of this attempts;
but I was reborn each time, at the other side,
which I wanted to reach driven by the crazy supposition,
you should be over there, going always over the next there,
each time I realized you weren't there,
where I supposed to find you before.

I ask you for pardon, that it took me such a long time...

Olen matkustanut pitkään löytääkseni sinut tämän
merkillisen planeetan ääriällä:
Jouduin kiipeämään Maapallon toiselta puolelta,
sieltä, missä maailma alkaa loppua pohjalla
sinne, missä maailma alkaa loppua huipulla.

Se oli pitkä matka, vaarallinen retki halki useiden luontotyyppien
viidakoita, aavikoita, syviä valtameriä valtavine aaltoineen...
Tosissani, luulen kuolleen useita kertoja...
En usko selvinneeni yrittäessäni ylittää
näitä mahdottomia aavikoita,
uidessani valtameren yli pallonpuoliskolta toiselle,
kulkiessani valtaviin vuoristojen halki, jotka vakuuttivat minua
palaamaan...
Ei... tiedän että kuolin useissa yrityksissä:
mutta synnyin jälleen joka kerta toisella puolella,
koska olin hullun olettamuksen ajamana,
että olisit siellä ja jatkoin aina seuraavaan paikkaan,
joka kerta kun oivalsin ettet ollutkaan siellä,
missä olin aikaisemmin luullut sinut löytäväni.

Pyydän sinulta anteeksi, että minulta kesti niin kauan...

And now, having reached you, even if no more distances last,
seventeen years remain between us...

I can do nothing again this fact.
I made the best I was able to do
in each critical moment of this long journey...
In spite of my ignorance and doubts
concerning to be able even to reach you
without any idea about your name,
how you would look like,
where you were, if still alive?

...and I have restarted this climb anew
rebirthing into a new life each time I fell down...

These seventeen years are seventeen lives perhaps...
So many times I had to die and to be reborn
for finally meeting you at the end of this world!

Ja nyt, kun olen löytänyt sinut, vaikkei välimatkaa enää olekaan,
meidät erottaa seitsemäntoista vuotta...

En voi muuttaa tätä tosiasiaa.
Tein parhaani johon kykenin
jokaisena ratkaisevana hetkenä tämän pitkän matkan aikana...
Tietämättömydestäni ja epäilyksistäni huolimatta
pystyisinkö tavoittamaan sinua
vaikkei minulla ollut aavistustakaan nimestäsi,
ulkonäöstäsi
olinpaikastasi, jos vielä eläisit?

...ja olen aloittanut tämän kiipeilyn uudelleen
syntyen uuteen elämään joka kerta kun putosin alas...

Nämä seitsemäntoista vuotta edustavat ehkäpä seitsemäätoista elämää...
Niin monta kertaa minun oli kuoltava ja synnyttävä uudelleen
jotta vihdoinkin kohtaisin sinut tämän maailman ääriällä!

I had started learning exotic languages,
like Russian was for me at the beginning,
but I had never supposed that your mother tongue
would be just one of the most difficult and exotic of this world!

I ask for pardon if for my letters I use simple words
of this language only suitable for computers and robots
in front of the beautiful multicolour of expressions
and verbal pictures and magical grammar which you in Finnish know.
But this is our only verbal bridge when you are at home and I 'm abroad
until we meet again and communication takes place beyond
any superfluous words.

Olin ruvennut opiskelemaan eksoottisia kieliä,
kuin venäjä oli minulle aluksi,
mutten voinut kuvitella että äidinkielesi
olisi yksi vaikeimmista ja eksoottisimmista tässä maailmassa!

Pyydän anteeksi, että käytän kirjeissäni yksinkertaisia sanoja
tällä kielellä, joka soveltuu vain tietokoneille ja roboteille
kauniiden, moniväristen, verbaalisia kuvia ja maagista kielioppia
täynnä olevien ilmausten sijasta, jotka sinä suomeksi tunnet.
Mutta tämä on ainoa verbaalinen siltamme, kun sinä olet kotona ja
minä olen ulkomailla
kunnes jälleen kohtaamme ja kommunikaatiomme tapahtuu
ilman turhia sanoja.

I had no idea, that the other part of myself,
which you are,
could be so beautiful, so feminine, so nice.

I started to research into my new possibilities of life,
being complete now, as a new reborn bird,
after the accident of the first attempted flight,
at an older time, already so long ago,
that no remembrance today can be held up
about how it was possible, that I lost one of my wings.

I had to flight for such a long time with only one wing!
That it is a miracle that I was able to reach so far
from the bottom of the Hemisphere
with the Southern Cross as reference
over many oceans, mountain-chains and deserts
to the cup of the Hemisphere with the Polar-Star.

And now, that I have both wings,
I discover new heights, new speeds beyond the blue sky,
beyond the resistance of the air,
where the Earth is truly seen as a blue planet
which rotates under yourself,
the stars at your own back,
in the black background of the magnificence of the universe.

En osannut aavistaa, että toinen osa itsestäni,
se, joka sinä olet,
voisi olla niin kaunis, niin feminiininen, niin mukava.

Aloin tutkia uusia mahdollisuuksia elää,
nyt kun olen ehyt, kuin vastasyntynyt lintu,
ensimmäisen epäonnistuneen lentoyrityksensä jälkeen,
vanhana, jo niin kaukaisena aikana,
ettei mitään muistoja ole tälle päivälle jäänyt
siitä miten oli mahdollista, että menetin toisen siipeni.

Jouduin lentämään niin kauan vain yhdellä siivellä!
Että on ihme miten pääsinkin niin kauas
pallonpuoliskon pohjalta
jossa Etelän Ristin tähdenkuvio toimi maamerkinä
monien valtamerien, vuoristojen ja aavikoiden halki
pallonpuoliskon kuppiin Pohjantähden alle.

Ja nyt, kun minulla on molemmat siipeni,
pääsen uusiin korkeuksiin, uusiin nopeuksiin sinisen taivaan tuolle
puolen,
ilman vastuksen tuolle puolen,
missä Maapallo todellakin näkyy sinisenä planeettana
joka pyörii allasi,
ja tähdet ovat selkäsi takana,
suurenmoisen maailmankaikkeuden mustassa taustassa.

At my highest attempt

I turned my back to the Earth, the face to the stars
and I discovered a new constellation...

No, no Virgo, no Scorpion, no one such known...

I couldn't believe at the first moment
and I turned on again my look to our Planet...
asking myself if it could be possible, that the Stars-map
seeing from such heights could look different like?

I turned on once more to the empty space...
and it was the same again ! :
A cluster of galaxies composed a meaningful picture
meaningful for me alone perhaps?:
I was the picture of us in the embrace of the last night,
The one which I made with the photo-apparatus
shouted out pointing to the mirror in front of us.
How could have been possible, that it appears, revealed
as a new constellation in the vast far away empty space?

Kun tein parhaimman yritykseni
Käänsin selkäni Maapallolle, kasvot tähtiä kohti
ja löysin uuden tähdenkuvion...
Ei, ei Neitsyeen, ei Skorpionin, ei mitään sellaista...

Alkuun en voinut uskoa silmiäni
ja käänsin katseeni takaisin planeettaamme...
kysyen itseltäni onko mahdollista, että Tähti-kartta
noista korkeuksista voisi näyttää niin erilaiselta?

Jälleen kerran käännyin tyhjää avaruutta kohti...
ja taas sama toistui!
linnunratojen rykelmä muodosti mielekkään kuvion
mutta oliko se kenties vain minulle mielekäs:
Se oli kuva meidän syleilystämme edellisenä yönä,
Se kuva jonka olin ottanut kameralla
kun olin suunnannut sitä edessämme olevaan peiliin.
Miten on voinut olla mahdollista, että se ilmenee
uutena tähtikuviona kaukaisuudessa tyhjässä avaruudessa?

Your eyes have a colour which I have never seen before.
I could stay the whole night contemplating them,
nevertheless I prefer you close them for sleeping in my arms,
because this colour created already some troubles to me:
I have tried to find out, what colour it is.
If there is some word in Finnish for calling it,
How should I refer to it in English?
I want to give it its appropriate name.
Is it green, is it blue, is it grey?
Perhaps it is an emerald of a not yet existing green.
I am fascinated by this gift of the Goddesses,
for which we need to invent a new colour-name.

It was on the long trip back to Freiburg,
just stepping out of the ship at Rostock-Harbour,
when the sunset gave to the sky the usual red
and an unusual green-blue-grey to the sea behind.
Then I remembered at once! It is not true!
I saw this colour already before,
many, many years ago,
as I used to live in Patagonia:
There is a deep, hidden lake
at the boundary between Chile and Argentina,
there where the world also starts to end, but below...

Silmissäsi on väri jota en ole koskaan aiemmin nähnyt.
Voisin viettää koko yön niitä tutkiessani,
kuitenkin saat mieluummin sulkea ne nukkuaksesi sylissäni,
koska tämä väri on jo luonut tiettyjä vaikeuksia minulle:
Olen yrittänyt selvittää, mikä tämä väri on.
Jos sille on joku ilmaus suomeksi,
niin miten viittaisin siihen englanniksi?
Tahdon käyttää siitä sopivaa nimeä.
Onko se vihreä, onko se sininen, onko se harmaa?
Ehkä se on smaragdi, jonka vihreää ei vielä olekaan.
Minua kiehtoo tämä Jumalattarien lahja,
jota varten meidän täytyy kehittää uusi väri-nimitys.

Se oli pitkällä matkallani takaisin Freiburgiin,
juuri kun astuin ulos laivasta Rostockin satamassa
aurionlaskun värjätessä taivaan tavanomaisen punaiseksi
sekä meren epätavallisen vihertävän-sinertävän-harmaaksi.
Silloin yhtäkkiä muistin!: se ei olekaan totta!
Olin nähnyt tämän värin jo aikaisemmin,
lukuisia vuosia sitten,
kun asuin Patagoniassa:
Siellä on syvä, kätkeyty järvi
Chilen ja Argentiinan rajalla,
siellä missä myös maailma alkaa loppua, mutta alla...

The water of this lake had just the colour of your eyes:
this indescribable emerald blue-grey-green !
Geologists explain that very small microscopic
particles of some precious stone are dissolved in it.
I visited this lake and crossed it also in a ship,
along high mountain walls falling down
vertically into this magical water,
surrounded at the other side by ancient giant trees,
more than four thousands years old and so big,
that you need a long walk around their trunks
if you want to see them from below at all their sides...
They are so big, so high, like an everness in wood and leaves...!
The world there was so fascinatingly exotic,
like an oneiric fable written by the nature
on water, wood and rocks, ...

...and after such a long time, and such a long way,
I met this unique colour again
but at the opposite side of the planet:
just in your Finnish eyes!!

Tuolla järvellä oli täysin sama väri kuin silmilläsi:
tämä sanoinkuvaamaton sini-harmaan-vihreä!
Geologit selittävät että hyvin pienet mikroskooppiset
hiukkaset jostain jalokivestä ovat lienneet siihen.
Vierailin tällä järvellä ja ylitin sen myös veneellä,
seuraten korkeita vuoren seinämiä, jotka laskevat pystysuoraan,
tähän maagiseen veteen,
jota toisella puolella reunustavat muinaiset jättipuut,
jotka ovat yli neljä tuhatta vuotta vanhoja ja niin isoja,
että niiden runkojen ympäri joutuu kävelemään pitkän tovin,
jos haluaa nähdä niitä alhaalta päin kaikilta puolilta...
Ne ovat niin suuria, niin korkeita, kuin äärettömyys puuta ja lehtiä...!
Maailma siellä oli niin kiehtovan eksoottinen
kuin unenkaltainen satu, jonka luonto oli kirjoittanut
puuhun, veteen ja kiviin...

...ja niin pitkän ajan ja niin pitkän matkan jälkeen,
tapasin uudestaan tämän ainutlaatuisen värin
mutta planeetan toisella puolella:
sinun suomalaisissa silmissäsi!!

What was first?

The lake? Or Your eyes?

I suspect that you have been crying for such a long time
while I was at the other side of the planet,
that you tears ran down away from your face
reaching the bottom of the ball
filling up this big cup of Patagonia-rocks,
building up that lake.

Today I have received the highest gift only conceded to a priest:
To be able not only to see where this water surged from,
but also to drink it directly from the fountain of your eyes
each time I make you vibrate and cry with my deepest kiss.

Mikä oli ensin?

Järvi? Vai silmäsi?

Epäilen, että olet itkenyt niin kauan,
kun olin planeetan toisella puolella,
että kyyneleesi virtasivat alas kasvojasi pitkin
päätyen pallon pohjaan
täyttäen tämän ison kivistä koostuvan kupin Patagoniassa,
muodostaen tuon järven.

Tänään olen saanut suurimman lahjan, joka myönnetään vain papille:
Ei pelkästään nähdä mistä tämä vesi virtasi,
vaan myös juoda sitä suoraan silmiesi lähteestä
joka kerta kun saan sinut värisemään ja itkemään syvimmällä suudelmallani.

You used my brain for expressing your thoughts...
so I used your tongue for speaking in Finnish
when you suddenly interrupted my words for kissing...
And I used your heart for expressing my feelings
warming up a shared blood as of a mother
with her baby on board, not yet born...

...

And you used my hands for exploring your body...
And I used your eyes for watching my Self in deeply
discovering your Self as the same being reflected
and that Argentina was a reflected mirror-symmetry of Finland...
until finally we didn't know any more,
where we are, where we did come from,
who is who, the mirror or the original?
...who (which?) ones we are?,
ending there where no more "I", no more "You" last,
landing on a single "I you" as pronoun of this new language
we have just invented melting the opposite unified poles
into a single One.

Käytit aivojani ajatustesi ilmaisemiseksi..
niin minä käytin kieltäsi suomea puhuakseni
kun yhtäkkiä keskeytit sanani suudellaksesi..
Ja minä käytin sydäntäsi tunteideni ilmaisemiseksi
lämmittäen yhteistä verenkiertoa kuten äiti,
jonka lapsi on mukana, vaikkei ole vielä syntynyt...

...

Ja sinä käytit käsiäni vartalosi tutkimiseksi...
Ja minä käytin silmiäsi tarkastellakseni I tseäni syvästi
löytäen sinun I tsesi samana heijastuksena
ja että Argentiina oli heijastettu peili-symmetria Suomesta...
kunnes emme enää tienneet,
missä olemme, mistä tulimme,
kumpi on kumpi, peilikuva vai alkuperäinen?
kuka (ketkä?) olemme?
päätyen sinne missä mikään "Minä", mikään "Sinä" ei säily,
laskeutuen ainoaan "MinäSinä" pronomina tästä uudesta kielestä,
jonka olemme juuri keksineet, kun sulatimme vastakkaiset poolit
yksittäiseen Yhteen.

Sathya and Prema

—True and Love—,
are two forces gifted by God
seldom coming together
as two rivers joining there flows.
And when this happens,
all things flow so much faster!,
so powerfully pushed ahead,
that no time is left for noticing
what these melted forces are carrying with them.
We are driven away from our old life's landscapes
catapulted into a new land of unexplored feelings...

But we can trust this new stream,
because it is the flow
of no human but of a divine joined force:
True-Love!

If the river Love
does not succeed to meet the river True,
it will run ahead to the sea under the risk
never to reach it: there are so many deserts still,
on the front, to be crossed along!

Sathya ja Prema

- Totuus ja Rakkaus -,
ovat kaksi Jumalan lahjoittamaa voimaa,
jotka harvoin päätyvät yhteen
kuin kaksi jokea joiden virrat kohtaavat.
Ja kun tämä tapahtuu,
kaikki virtaa niin paljon nopeammin!,
niin voimakkaalla työnnöllä,
ettei jää aikaa huomata
mitä nämä sulaneet voimat kantavat mukanaan.
Ajaudumme pois vanhan elämämme maisemista
ja meidät sysätään uuteen, tutkimattomien tunteiden maahan...

Mutta voimme luottaa tähän uuteen virtaan,
koska se on virta
joka ei ole inhimillinen vaan yhtynyt jumalallinen voima:
Totuus-Rakkaus!

Jos Rakkauden virta
Ei onnistu tavoittamaan Totuuden virtaa,
jatkaa se matkaansa merta kohti vaikka vaarana on,
ettei se koskaan sitä saavuta: on vielä niin monta aavikkoa
edessä ylitettävänä!

If the river True
does not meet the river Love
it will flow straight forward in direction to the sea...
But once arrived at its wished end
it will probably discover himself
to be no yet in the ocean but in a big lake !
And it will have to accept to leave at his given time
and to learn to run away once more ...
But this time for meeting first
his truest being:
His sister Love.

Jos Totuuden joki
Ei kohtaa Rakkauden jokea
jatkaa se suoraan eteenpäin merta kohti...
Mutta saavuttuaan toivottuun määräpäähänsä
se todennäköisesti löytää itsensä
isossa järvessä eikä vieläkaan valtameressä!
Ja se joutuu hyväksymään että ajan ollessa kypsä
sen pitää jälleen oppia juoksemaan...
Mutta tällä kertaa tavatakseen ensin
todellisimman olemuksensa:
Sisarensa Rakkauden.